

Kształcenie pracownicze i komunikacja społeczna - opis przedmiotu

Informacje ogólne	
Nazwa przedmiotu	Kształcenie pracownicze i komunikacja społeczna
Kod przedmiotu	06.9-WM-BHP-P-37
Wydział	Wydział Mechaniczny
Kierunek	Bezpieczeństwo i higiena pracy
Profil	ogólnoakademicki
Rodzaj studiów	pierwszego stopnia z tyt. inżyniera
Semestr rozpoczęcia	semestr zimowy 2018/2019

Informacje o przedmiocie	
Semestr	2
Liczba punktów ECTS do zdobycia	4
Typ przedmiotu	obowiązkowy
Język nauczania	polski
Sylabus opracował	dr hab. Eunika Baron-Polańczyk, prof. UZ

Formy zajęć					
Forma zajęć	Liczba godzin w semestrze (stacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (stacjonarne)	Liczba godzin w semestrze (niestacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (niestacjonarne)	Forma zaliczenia
Laboratorium	30	2	18	1,2	Zaliczenie na ocenę
Wykład	15	1	9	0,6	Zaliczenie na ocenę

Cel przedmiotu

Zapoznanie studentów z podstawowymi pojęciami z zakresu: kształcenia osób dorosłych w formach szkolnych i pozaszkolnych; komunikacji społecznej (systemami komunikowania społecznego).

Wymagania wstępne

Elementarna wiedza z zakresu psychologii i socjologii pracy.

Zakres tematyczny

Specyfika procesu nauczania dorosłych. Współczesne znaczenie kształcenia ustawicznego. Kształcenie pracownicze w formach szkolnych (kształcenie zawodowe na etapie zasadniczej szkoły zawodowej, szkoły średniej oraz uczelni wyższych). Klasyfikacja organizatorów pozaszkolnej edukacji zawodowej dorosłych, uczestnicy edukacji pozaszkolnej. Formy pozaszkolnej edukacji zawodowej dorosłych. Komunikologia jako dyscyplina naukowa (etapu rozwoju nauki o komunikowaniu, podstawowe nurty teoretyczne). Komunikowanie jako proces. Komunikacja werbalna, niewerbalna, zasady komunikacji pisemnej, sztuka słuchania, zarządzanie przestrzenią. Znaczenie komunikacji interpersonalnej i pozawerbalnej w pracy zawodowej (w tym w służbach BHP). Bariery komunikacyjne i sposoby ich pokonywania w komunikacji interpersonalnej – propozycje studentów. Systemy komunikowania społecznego: organizacyjny (komunikacja wewnętrzna w przedsiębiorstwie, w tym służb BHP), publiczny (sztuka prezentacji i występów publicznych), polityczny, masowy. Komunikacja międzykulturowa. Nietypowe sytuacje komunikacyjne (np. prowadzenie rozmów telefonicznych). Nowe technologie informatyczne jako narzędzie komunikowania się. Sytuacje konfliktowe a style komunikacji interpersonalnej.

Metody kształcenia

Wykład, ćwiczenia praktyczne, metoda problemowa, metoda projektu, różne odmiany dyskusji.

Efekty uczenia się i metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się

Opis efektu	Symbole efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
Student potrafi zdefiniować podstawowe pojęcia z zakresu kształcenia osób dorosłych i komunikacji społecznej, wykorzysta je w wypowiedziach słownych i pisemnych. Opisuje struktury i instytucje społeczne zajmujące się edukacją szkolną i pozaszkolną. Wykorzystuje wiedzę z zakresu komunikacji społecznej w organizacji do rozstrzygania praktycznych dylematów pojawiających się w zadaniach zawodowych służb pracowniczych BHP. Potrafi współdziałać i pracować w grupie przyjmując w niej różne role; docenia wartość uczenia się przez całe życie, jako warunek skutecznego funkcjonowania w służbach pracowniczych BHP Ma uporządkowaną wiedzę obejmującą zagadnienia z zakresu kształcenia pracowniczego i komunikacji społecznej umożliwiającą realizację zadań zawodowych BHP. Przestrzega i docenia zasady ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego.	K_W11 K_W36 K_W57 K_W62 K_U54 K_U60 K_U61 K_K10 K_K11 K_K12 K_K14	- bieżąca kontrola na zajęciach - kolokwium - projekt - sprawdzian	- Wykład - Laboratorium

Warunki zaliczenia

Zaliczenie na ocenę laboratoriów odbywa się na podstawie ocenionych projektów i sprawdzianów. Wykład zaliczany jest wg pisemnego sprawdzianu (kolokwium). Ocena wypadkowa ustalana jest na podstawie średniej z ocen z laboratoriów i wykładu z jednakową wagą.

Literatura podstawowa

1. Dobek-Ostrowska B., Podstawy komunikowania społecznego, Wrocław 2002.
2. Dobek-Ostrowska B., Wiszniowski R., Teoria komunikowania publicznego i politycznego, Wrocław 2002.
3. Griffin E., Podstawy komunikacji społecznej, Gdańsk 2003.
4. Karaś S., Dydaktyka oświaty pozaszkolnej, Warszawa-Radom 1995.
5. Łęcki K., Szóstak A., Komunikacja interpersonalna w pracy socjalnej, Katowice 1999.
6. Sorlin Pierre, Mass media. Kluczowe pojęcia, Wrocław 2001.
7. Stankiewicz J., Komunikowanie się w organizacji, Wrocław 2006.
8. Tkaczyk L., Komunikacja niewerbalna: postawa, mimika, gest, Wrocław 1996.
9. Wódz K., Wódz J. (red.), Funkcje komunikacji społecznej, Dąbrowa Górnicza 2003.

Literatura uzupełniająca

1. Aleksander T. (red.), Środowiska wychowawcze i edukacja dorosłych w dobie przemian, Kraków 2003.
2. Kwiatkowska G.E., Markiewicz K., Komunikowanie się. Nowe wyzwania, Lublin 2010.
3. Markiewicz K., Soroka J., Komunikowanie się w sytuacjach społecznych, Lublin 2009.
4. Mruk H. (red.), Komunikowanie się w biznesie, Poznań 2002.
5. Pólturzycki J., Dydaktyka dorosłych, Warszawa 1991.
6. Wujek T., Wprowadzenie do andragogiki, Warszawa 1996.
7. „Edukacja Dorosłych” – półrocznik.
8. „Edukacja ustawiczna Dorosłych” - kwartalnik

Uwagi

Zmodyfikowane przez dr hab. Eunika Baron-Polańczyk, prof. UZ (ostatnia modyfikacja: 19-04-2018 13:25)

Wygenerowano automatycznie z systemu SylabUZ